

Arrest

nr. 77 466 van 19 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 november 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. TREMMERY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient bij de Belgische ambassade te Teheran een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Dit visum wordt toegestaan en verzoeker komt op 17 januari 2008 België binnen, in het bezit van zijn nationaal paspoort met visum.

Op 22 januari 2008 meldt hij zich aan bij de gemeente en er wordt een aankomstverklaring opgesteld.

Op 24 januari 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 18 juli 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 november 2008 met nummer 18 820 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 3 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*).

Op 18 december 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 18 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 4 mei 2009 wordt verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard en wordt hij in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 27 oktober 2011 geeft de arts-attaché zijn advies over de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 7 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.12.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 04.05.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...).”

Op 28 november 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de zorgvuldigheidsnorm en de rechten van verdediging

Verweerster kan haar eigen tekortkomingen niet inroepen om een aanvraag af te wijzen. Verzoeker heeft aan alle voorwaarden voldaan bij het indienen van zijn aanvraag. Zijn medische toestand was actueel. De noodzaak tot medische behandeling kon beoordeeld worden op het ogenblik van die aanvraag.

Enkel het feit dat men drie (!) jaar gewacht heeft alvorens de aanvraag te onderzoeken ligt aan de oorsprong van het gebrek aan actualiteit van de aanvraag. Actuele gegevens waren beschikbaar en konden opgevraagd worden. Verzoeker, die nog steeds onder behandeling is, kon aan zijn behandelend arts onmiddellijk een nieuw attest verkrijgen. Zijn ziektebeeld, noch de behandeling en de medicatie zijn gewijzigd.

De behandelend geneesheer deelt ook uitdrukkelijk in zijn attestering mee dat verder informatie bij hem kan bekomen worden. Hier werd niet door de arts-attaché niet op ingegaan. De actuele informatie was dus wel degelijk voor handen.

Uit de neergelegde stukken blijkt duidelijk dat er een ernstige medische problematiek is die niet spoedig kan opgelost worden. Er kon niet van uitgegaan worden dat er de problematiek opgelost is en dat er geen bezwaar is tegen terugkeer.

De zorgvuldigheidsnorm werd niet gerespecteerd. Een eigen nalatigheid (tijdige behandeling) wordt gebruikt als reden om een verblijf af te wijzen.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers kritiek niet kan worden gevolgd omdat hij, niet het bestuur, het door hem ingediende dossier actueel moet houden. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in die zin.

2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag van 18 december 2008 een medisch attest opgesteld door Z.D, psychiater, heeft gevoegd. Tevens wordt een bewijs van hospitalisatie van 12 februari tot en met 15 februari 2008 gevoegd. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker bijkomende stukken heeft ingediend. In het advies van de arts-attaché van 27 oktober 2011 inzake de gezondheidstoestand van verzoeker, waar naar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat de arts-attaché het door verzoeker bijgebrachte medisch getuigschrift d.d. 17/12/2008 van psychiater Z. D. heeft onderzocht, maar van oordeel is dat geen actuele aandoening blijkt in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De arts-attaché komt tot de conclusie dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. Voormelde besluitvorming wordt vervolgens door de gemachtigde van de staatssecretaris overgenomen in de motivering van de bestreden beslissing. De vaststellingen in de bestreden beslissing steunen bijgevolg op een correcte feitenvinding.

De documenten die verzoeker voor het eerst bij huidig verzoekschrift voegt (medische attesten daterend van 2009), bevinden zich niet in het administratief dossier en werden niet voorgelegd aan het bestuur, zodat met deze stukken geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in

zijn land van herkomst. Dit brengt ook mee dat verzoeker indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET